

Kitab Daniel - Nomer Sekawan Dasa Tiga

Wahyu-wahyu Kenabian Kabukak: Mangertèni Dina-dina Pungkasan Lumantar Pengalamané Dhanièl

Jeff Pippenger

2024-01-17

Kabèh para nabi luwih akèh ngandika bab dina-dina wekasan katimbang bab jaman nalika dhèwèké padha urip.

“Sabèn nabi kuna ngandika ora pati kanggo jamané dhéwé, nanging luwih kanggo jaman kita, saéngga pamarèné tetep lumaku tumrap kita. ‘Saiki kabèh prakara iku kelakon marang wong-wong mau minangka tuladha; lan iku katulis kanggo piwulang tumrap kita, kang marang kita iki wus tekan wekasaning jagad.’ 1 Korinta 10:11. ‘Dudu kanggo awaké dhéwé, nanging kanggo kita wong-wong mau nindakake paladosan ing prakara-prakara iku, kang saiki wis kawartakaké marang kowé déning wong-wong kang martakaké Injil marang kowé kanthi Roh Suci kang kautus mudhun saka swarga; prakara-prakara iku kang malah para malaékat kepéngin nyawang.’ 1 Petrus 1:12”

“Kitab Suci wis nglumpukaké lan ngiket bebarengan bandhane kanggo generasi pungkasan iki. Kabèh prastawa gedhé lan lelakon kang suci lan khidmat ing sajarah Prajanjian Lawas wis tau kelakon, lan saiki lagi kapitulih manèh, ing pasamuwan ing dina-dina pungkasan iki.” Selected Messages, buku 3, 338, 339.

Dhaniel makili umate Allah, kang ing dina-dina pungkasan, lumantar Sabda kenabian, wus nemu manawa dheweke wus kasebar. Nalika padha kasadarké marang kasunyatan iku, padha katetepaké supaya netepi pandonga Imamat rolikur, lan uga pandonga kanggo mangertèni rahasia kenabian pungkasan kang kabukak segelé sadurungé mangsa sih-rahmat katutup, kaya dene dipralambangaké déning pandongané Dhaniel ing pasal loro. Manawa lan nalika padha mlebu ing pengalamané Dhaniel, malaékat Gabriel bakal ndemèk, maringi pawarta, lan ngandika marang dheweke, kanthi ancas maringi marang wong-wong mau “kaprigelan lan pangerten.” Wong-wong wicaksana iku yaiku wong-wong kang “mangertèni” “tambahing kawruh” nalika sawijining rahasia kenabian kabukak segelé.

Panjenengané banjur maringi katrangan marang aku, lan ngandika karo aku, pangandikané, Hé Dhanièl, saiki aku teka kanggo maringi kowé kapinteran lan pangerten. Nalika wiwitaning panyuwunmu, dhawuh iku wus metu, lan aku teka kanggo mratelakake iku marang kowé; awit kowé iku banget kinasihan: mulané mangertènan prakara iku, lan gatèkna wahyu iku. Daniel 9:22, 23.

Wahyu kang didhawuhaké marang Dhanièl supaya digatosaké iku yaiku wahyu “mareh” bab panampakan. Gabrièl durung ngrampungaké pakaryan kang wis kaparingaké marang dhèwèké ana ing pasal wolu nalika dhèwèké didhawuhi supaya ndadèkaké Dhanièl mangertèni wahyu “mareh” iku. Ana ing pasal sanga, dhèwèké wis bali kanggo

ngrampungaké penafsirané. Ana ing pasal sanga, Dhanièl wis ora maneh urip ing mangsa karajan Babilon, nanging ana ing sajarah kakaisaran Medo-Pèrsia.

Nalika Gabriel dhawuh marang Daniel supaya “mangertia prakara iku,” lan supaya “nggatekake wahyu iku,” panjenenganipun lagi nemtokake sawijine proses pamisahan ing sajroning pikiran kang dipengini supaya ditindakake déning Daniel. Tembung-tembung kang dijarwakake dadi “mangertia” lan “nggatekake” iku padha, yaiku tembung Ibrani sing padha. Tembung iku yaiku “biyn,” lan tegesé misahake kanthi pikiran. Tembung Ibrani kang dijarwakake dadi “prakara,” yaiku “dabar,” lan tegesé “pangandika”. Mulané Gabriel lagi maringi pawartos marang Daniel, lan marang wong-wong kang diwakili déning panjenenganipun ing dina-dina pungkasan, supaya mbagekke Sabda kayektèn kanthi bener.

Sinaunen awakmu supaya kadhawuhan pantes ana ing ngarsané Allah, dadi sawijining pegawe kang ora prelu isin, kang kanthi bener mbagekaké tembunging kayekten. 2 Timotius 2:15.

Tembung “matter” uga dipigunakaké déning Daniel ing bab sepuluh, ayat siji, ing kono tembung iku diterjemahaké kaping telu dadi “thing.”

Ing taun katelu pamaréntahané Kores, ratu ing Pèrsia, ana sawijining prakara kawedharaké marang Dhanièl, kang aran Bèltsyazar; lan prakara iku nyata, nanging wektu kang katetepaké iku dawa; lan dhèwèké mangertèni prakara iku sarta nduwèni pangretèn bab wahyu mau. Daniel 10:1.

Ing ayat iku, tembung “sesanti” yaiku sesanti “mareh” bab pamedharé, lan Dhanièl nduwèni pangerten babagan kalorone, yaiku prakara (“matter”) lan uga sesanti (“mareh”). Ing ayat kaping rong puluh telu saka bab sanga, Gabriel dhawuh marang Dhanièl supaya mbedakaké kanthi bener antarane prakara lan sesanti, lan ing ayat kapisan saka bab sepuluh dheweke nduwèni pangerten babagan prakara (“thing”) lan sesanti (“mareh”). Ing bab sanga, Gabriel lagi maringi pawarta marang Dhanièl supaya ngenali bedané (mbedakaké kanthi bener) antarane prakara lan sesanti. Sesanti iku yaiku sesanti “mareh” lan “matter,” utawa “thing,” iku yaiku sesanti “chazon”.

Ing pasal wolu, loro-lorone wahyu iku kaidentifikasi, lan sawijining pambédan dicathet amarga Dhanièl kepéngin mangertos wahyu “chazon”, nanging Jibril kaparingan dhawuh supaya ndadosaké Dhanièl mangertos wahyu “mareh”. Nalika Jibril miwiti pakaryané kanggo ndadosaké Dhanièl mangertos “prakara” lan “wahyu”, piyambakipun ngandhani Dhanièl supaya nyathet manawa iku loro wahyu kang béda.

Panjenengané banjur maringi katrangan marang aku, ngandika karo aku, sarta ngandika, “He Daniel, sapunika aku medal teka kanggo maringi kowe kaprigelan lan pangerten. Wiwit ing wiwitaning panyuwunmu, dhawuh iku wus medal, lan aku teka kanggo nedahaké marang kowe; awit kowe iku wong kang banget katresnané: mulané sumurupana prakara iku, lan gatekna wahyu mau. Pitung puluh minggu wus katetepaké tumrap bangsamu lan tumrap kutha sucimu, kanggo ngrampungaké panerak, lan ngentasaké dosa-dosa, lan kanggo damel pirukun tumrap pialaning piala, lan nggawa

kabeneran langgeng, lan ngesahaké wahyu lan pamedhar wangsit, lan njabadi Kang Mahasuci. Mulané, sumurupa lan mangertia, manawa wiwit saka metu saka dhawuh kanggo mulihaké lan mbangun Yerusalem nganti Sang Mesias, Sang Pangéran, iku pitung minggu lan suwidak loro minggu: dalan-dalan bakal dibangun manèh, lan témboké uga, sanadyan ing mangsa kang rekasa. Lan sawisé suwidak loro minggu, Sang Mesias bakal katumpes, nanging dudu kanggo awaké dhéwé: lan bangsané sang pangéran kang bakal teka iku bakal ngrusak kutha lan pasucèn; lan wekasané bakal dumadi kaya banjir, lan nganti tekan pungkasaning perang, karusakan-karusakan wus katetepaké. Panjenengané bakal netepaké prejanjian karo wong akèh sajroning satunggal minggu: lan ing tengahing minggu iku Panjenengané bakal njalari kurban lan pisungsung mandheg, lan marga saka panyebaraning barang-barang nistha Panjenengané bakal ndadèkaké karusakan, nganti tekan wekasaning pepethèn, lan apa kang wus katetepaké bakal katumpahaké marang kang karusakaké.” Daniel 9:22–27.

Gabriel kepéngin supaya Daniel mangertèni yèn unsur-unsur saka sesanti “chazon” lan sesanti “mareh” bakal kawewakaké ana ing panjelasan sing diwènèhaké marang Daniel. Panjelasan iku bakal ngrembug loro-loroné sesanti mau, lan dadi tanggung jawabé Daniel kanggo mbedakaké kanthi bener antarané sesanti sing nyariosaké bab diremuk-remuké pasucèn lan umat, lan sesanti sing nuntun marang penampakané Kristus ana ing Papan Mahasuci tanggal 22 Oktober 1844.

Gabriel nedahaké yèn wiwit saka dhawuhé Artaxerxes ing taun 457 SM, bakal ana patang atus sangang puluh taun kang “dipethok” saka rong éwu telung atus taun sajroning wahyu bab soré lan ésuk, kang mligi katetepaké kanggo wong-wong Yahudi. Ing ayat-ayat kang nembe dikutip mau, tembung “katetepaké” kasebut kaping telu, nanging ana rong tembung Ibrani kang béda, loro-loroné padha diterjemahaké dadi “katetepaké” ing ayat-ayat mau. Kaping pisanan tembung “katetepaké” kasebut ana ing ayat kaping rong puluh papat, lan tembung Ibrani iku yaiku “chathak” kang tegesé “mepethok” utawa “motong saka sawijining pérangan.”

Iku netepake bilih Israel kaparingi mangsa pacoban, kang diwiwiti saka dhawuh katelu saka Artaxerxes lan bakal pungkasan nalika Stefanus dirajam watu ing taun 34 M. Patang atus sangang puluh taun iku “kapotong,” lan nglambangake sawijining mangsa kenabian kang luwih cekak ana ing sajroning ramalan kang luwih dawa, yaiku rong éwu telung atus taun. Cacah “patang atus sangang puluh” iku minangka pralambang mangsa pacoban, kaya kang kasaksèkaké déning Gusti Yésus.

Sakbanjuré Petrus sowan marang Panjenengané lan matur, “Gusti, ping pira sadulurku bakal nindakaké dosa marang aku, lan aku kudu ngapura dhèwèké? Nganti kaping pitu?” Gusti Yésus ngandika marang dhèwèké, “Aku ora ngandika marang kowé, Nganti kaping pitu, nanging, Nganti pitung puluh kaping pitu.” Matius 18:22.

Pangapunten iku ana pungkasané, lan pungkasan iku dilambangaké déning angka “patang atus sangang puluh.” “Patang atus sangang puluh” taun iku nggambaraké sawijining mangsa pacoban tumrap wong-wong Yahudi wiwit saka pambébasané nganti padha ngisi tuwunging

wektu pacobané nalika Stefanus dirajam watu. “Patang atus sangang puluh” taun iku uga magepokan karo ipat-ipat “ping pitu” ing Leviticus patlikur. Ing Kitab Suci mung ana rong panggonan kang nyebut bab tanah ngrasakaké sabat-sabaté. Sing kapisan katemu ing Leviticus patlikur.

Lan manawa sira ora gelem ngrungokaké Aku sawisé kabèh iku, nanging malah lumaku nalisir marang Aku, mula Aku uga bakal lumaku nalisir marang sira kalawan bebendu; lan Aku, iya Aku dhéwé, bakal ngukum sira ping pitu marga saka dosa-dosanira. Lan sira bakal mangan daging anak-anakmu lan daging anak-anak wadonmu bakal sira pangan. Lan Aku bakal ngrusak papan-papan pangurbananmu ing panggonan-panggonan sing dhuwur, lan nebas reca-reca brahalamu, sarta mbuwang mayit-mayitmu ana ing sandhuwuré mayit-mayit brahalamu, lan nyawaningsun bakal jijik marang sira. Lan Aku bakal ndadèkaké kutha-kuthamu dadi jugrugaan, lan nggawa papan-papan sucinira marang karusakan, lan Aku ora bakal ngambu ambuning kurbanmu kang mambu arum. Lan Aku bakal ndadèkaké nagara iku dadi sepi lan rusak; lan mungsuh-mungsuhmu kang manggon ana ing kono bakal padha kaéraman marga saka iku. Lan Aku bakal nyebaraké sira ana ing antarané para bangsa liya, lan bakal ngunus pedhang ngoyak sira; sarta nagaramu bakal dadi sepi lan rusak, lan kutha-kuthamu dadi jugrugaan. Nalika iku tanah iku bakal ngrasakké dina-dina Sabbaté, sajroning suwéné tanah iku tetep sepi lan rusak, lan sira ana ing tanahing mungsuh-mungsuhmu; iya nalika iku tanah iku bakal ngaso lan ngrasakké dina-dina Sabbaté. Sajroning suwéné tanah iku tetep sepi lan rusak, tanah iku bakal ngaso; amarga tanah iku ora ngaso ing dina-dina Sabbatmu, nalika sira manggon ana ing kono. Leviticus 26:27–35.

Paukuman “pitu kaping,” kang kapacak ping papat ana ing bab kaping rong puluh nem, nandhakaké yèn nalika umaté Allah kasebar, tanah iku banjur bakal “ngrasakaké dina-dina Sabaté.” Daniel lan telung wong pinilih mau wis kasebar menyang tanahing mungsuh minangka panggenepaning ipat-ipat Musa, lan panyebaran sajroning pitung puluh taun iku minangka piwulang pralambang tumrap panyebaran rong éwu limang atus rong puluh taun. Iku sawijining piwulang pralambang kenabian, padha karo telung taun setengahé mangsa katiga ing jaman Nabi Élia sajroning panganiaya Yézébel. Telung taun setengah mau nglambangaké telung setengah taun kenabian, kang padha karo sèwu rong atus suwidak taun pamaréntahan kapapan wiwit taun 538 nganti 1798. Pitung puluh taun iku sawijining pralambang saka “pitu kaping,” kaya déné telung taun setengah iku pralambang saka ara-ara samun sajroning sèwu rong atus suwidak taun. Pitung puluh taun panangkarané Daniel, kaya kang ditandhakaké déning Yérémia, nglambangaké “patang atus sangang puluh” taun.

Lan Pangeran Allahipun para leluhuré ngutus utusan-utusané marang wong-wong mau, tansah énggal tangi sarta ngutus, amarga Panjenengané welas marang umaté lan marang papan dedalemé. Nanging wong-wong mau padha nggeguyu para utusaning Allah, ngrèmèhaké pangandikané, lan nyiksa para nabi-Nya, nganti bebenduné Pangeran tumedhak marang umaté, nganti ora ana tambané. Mulané Panjenengané ndhawuhaké raja wong Kasdim nglurugi wong-wong mau, kang matèni para nonomané nganggo pedhang ana ing dalem pasucèné, lan ora welas marang nom-noman utawa prawan,

wong tuwa utawa wong kang wis bungkok amarga tuwa; kabèh padha dipasrahaké marang tangané. Lan sakehé prabot ing padalemané Allah, gedhé lan cilik, uga bandha-bandhané padalemané Pangeran, lan bandha-bandhané raja lan para panggedhéné; kabèh mau digawa menyang Babil. Wong-wong mau banjur ngobong padalemané Allah, ngrubuhaké témbok Yérusalèm, ngobong kabèh kratoné nganggo geni, lan numpes sakehé praboté kang endah-indah. Déné wong-wong kang isih oncat saka pedhang, digawa lunga dadi tawanan menyang Babil; ana ing kana padha dadi abdiné raja iku lan anak-anaké nganti tekan mangsané karajan Pèrsia mrentah; supaya kayektènan pangandikané Pangeran lumantar cangkemé Yérémia kalakon, nganti tanah iku ngrasakaké sabat-sabaté; sajroning wektuné dadi suwung, tanah iku netepi sabat, kanggo nyampurnakaké pitung puluh taun. Anadéné ing taun kapisan Koresy, rajané Pèrsia, supaya pangandikané Pangeran kang kaandika lumantar cangkemé Yérémia kaleksanan, Pangeran ngrabèki rohé Koresy, rajané Pèrsia, nganti panjenengané dhawuh ngumumaké pawarta ing saindenging karajané, lan uga nyerat aké mangkéné: Mangkéné pangandikané Koresy, rajané Pèrsia: Kabèh karajan ing bumi iki wis diparingaké marang aku déning Pangeran Allahing swarga; lan Panjenengané wus maringi dhawuh marang aku supaya ndhirèkaké padaleman kanggo Panjenengané ing Yérusalèm, kang ana ing Yéhuda. Sapa ing antaramu, saka sakehé umaté? Muga-muga Pangeran Allahé nunggil karo dhèwèké, lan muga dhèwèké mangkat munggah. 2 Babad 36:15–23.

Mung ana rong rujukan ing Kitab Suci ngenani tanah kang ngrasakaké sabat-sabate, lan iku ana sesambungané karo pepencaran umaté Allah sarta pitung puluh taun panangkaran, kang makili sawijining mangsa wektu sing bakal maringi kalodhangan marang tanah supaya ngrasakaké sabat-sabate. Cacahé padha karo gunggung sabat sing ora diparengaké déning wong Yahudi marang tanah supaya oleh ngaso. Tanah kang ngaso sajroning pitung puluh taun iku makili gunggonging taun nalika pambrontakan marang pepakon supaya ngidini tanah ngaso wis kalakon. Itungan prasaja nuduhaké yèn sajroning “patang atus sangang puluh” taun pambrontakan, bakal ana gunggonging pitung puluh taun nalika tanah ora ngaso.

Patang atus sangang puluh taun dipunpedhot saking kalih ewu telung atus taun, dados mangsa sih-pamaring kalodhangan tumrap para Yahudi, lan “patang atus sangang puluh” taun punika gadhah gegayutan langsung kaliyan panyebaraning “pitu wekdal” wonten ing Imamat kaping likur enem.

Sesanti “chazon” bab pangidak-idakan lan sesanti “mareh” bab pepatingal ing wekasaning rong ewu telung atus taun iku béda siji lan sijiné, nanging padha kagandhèng kanthi langsung. Kaya déné tumrap Daniel, umaté Allah kudu mbédakaké kanthi bener loro sesanti mau, nanging ing wektu sing padha uga ngakoni sesambungané siji karo sijiné. Pitung puluh taun panangkaran, sing nuntun marang telung dhawuh sing marengaké wong-wong Yahudi bali lan mbangun manèh Yérusalèm, nglambangaké “patang atus sangang puluh” taun pambrontakané wong-wong Yahudi marang prejanjian bab marengaké tanah supaya ngaso.

Nalika dhawuh kaping telu netepake kalodhangané wong-wong mau kanggo bali lan mbangun maneh, wong-wong mau diparingi wektu pacoban sajrone “patang atus sangang

puluh” taun, amarga padha diuji sajrone wektu kang padha, nalika pambangkangané njalari karusakané Yerusalem lan panyebarané wong-wong mau. Ing pungkasaning “patang atus sangang puluh taun” kang kapindho, pambangkangané bakal sepisan manèh njalari karusakané Yerusalem lan panyebarané ana ing antarané bangsa-bangsa kapir.

Panyebaraning pambulangen pitung puluh taun mau didhisiki déning “patang atus sangang puluh” taun pambrontakan, lan banjur pambulangen pitung puluh taun mau katutaké déning “patang atus sangang puluh taun” pambrontakan manèh.

Mangsa sepisanan “patang atus sangang puluh” taun, sing njalari pitung puluh taun tanah padha ngaso, wus tekan pungkasané lumantar karusakané Yerusalem. Ing pungkasaning “patang atus sangang puluh” taun sing kapisah saka rong éwu telung atus taun, Yerusalem sapisan manèh dirusak, awit Gusti Yésus tansah nggambaraké pungkasaning samubarang kanthi wiwitaning samubarang.

Panangkarané Israèl harfiah ing Babil harfiah sajrone pitung puluh taun iku minangka pralambang saka panyebaran “pitung mangsa,” lan Sister White nedahaké yèn pitung puluh taun panangkarané Israèl harfiah ing Babil harfiah iku minangka sawijining pralambang tumrap sèwu rong atus suwidak taun panangkarané Israèl rohani ing Babil rohani.

“Pasamuwaning Allah ing bumi sajatiné padha kaiket ing pambuwangan sajrone mangsa dawa panyiksa kang tanpa kendhat iki, kaya dene para putrané Israèl padha ditawan ing Babilon sajrone mangsa pangasingan.” Prophets and Kings, 714.

Sewu rong atus sawidak taun wiwit taun 538 nganti 1798 iku minangka sawijining pralambang saka “pitung mangsa.” Ing pungkasan pitung puluh taun, wong-wong Yahudi padha bali kanggo mulihaké lan mbangun manèh Yerusalem. Baliné wong-wong mau sajroning telung dhawuh iku nandhani wiwitané (457 SM) rong ewu telung atus taun saka wahyu “mareh” kang nuntun marang rawuhé Sang Kristus ana ing Papan Mahasuci ing tanggal 22 Oktober 1844. Telung dhawuh iku nandhani wiwitaning mangsa kenabian, lan kanggo miwiti mangsa kenabian iku kabèh telung dhawuh mau kabutuhaké, sanadyan wong-wong mau wis wiwit bali lan mbangun manèh kanthi dhawuh kapisan saka Koresy.

“Ing pasal kapitu kitab Ezra katetepake dhawuh mau. Ayat 12-26. Ing wujudé kang paling pepak, dhawuh iku ditanggèpaké déning Artahsasta, ratu Persia, ing taun 457 SM. Nanging ing Ezra 6:14 omahé Pangeran ing Yérusalèm kasebut wis kabangun ‘miturut dhawuh [‘dekrit,’ ing pinggir kaca] saka Koresyus, lan Darius, lan Artahsasta ratu Persia.’ Katelu ratu iki, lumantar miwiti, negesaké manèh, lan ngrampungaké dekrit iku, wis nggawa dekrit mau marang kasampurnan kang diprelokaké déning ramalan kanggo nandhani wiwitaning 2300 taun. Kanthi njupuk taun 457 SM, yaiku wektu nalika dekrit iku wis rampung, minangka tanggal dhawuh kasebut, saben rinciyaning ramalan ngenani pitung puluh minggu katon wis kalakon kasampurnakaké.” The Great Controversy, 326.

Wiwit taun 1798 nganti 1844, telu malaékat ing kitab Wahyu mlebu ing sajarah kenabian, lan kaya déné telu dhawuh mau nandhani wiwitaning ramalan rong éwu telung atus taun,

mangkono uga telu malaékat mau nandhani pungkasaning ramalan kasebut. Mangsa kenabian iku rampung kanthi rawuhipun malaékat katelu, padha kaya nalika wiwitané diwiwiti kanthi rawuhipun dhawuh katelu, amarga Gusti Yésus tansah ngenali pungkasaning sawijining prekara kanthi wiwitaning sawijining prekara.

Wong-wong Yahudi wiwit bali miturut dhawuh kang kapisan, lan ing sajarah dhawuh kang kapindho padha ngrampungake Padaleman Suci. Malaékat katelu rawuh tanggal 22 Oktober 1844, lan sadurunge tanggal iku para Millerit wis ngrampungake padaleman kasukman kang padha metu saka Babil kasukman kanggo dibangun maneh. Iku kudu rampung, awit ing tanggal 22 Oktober 1844 utusaning perjanjian bakal rawuh kanthi dadakan menyang padalemane. Padaleman iku yaiku umat Millerit kang mlebu ing perjanjian tanggal 22 Oktober 1844, lan kang déning Pétrus katetepake minangka sawijining padaleman.

Kowé uga, kaya watu urip, kabangun dadi omah rohani, imamat kang suci, supaya nyaosaké kurban-kurban rohani, kang katarima dening Allah lumantar Gusti Yesus Kristus. 1 Petrus 2:5.

Pedaleman suci Millerite kabangun wiwit taun 1798 nganti 1844, yaiku patang puluh nem taun, utawa kanthi profetik telung dina, amarga Kristus wus mratelakake manawa prelu telung dina kanggo ngedegake sawijining pedaleman suci.

Nalika Paskahé wong Yahudi wis cedhak, Gusti Yesus minggah menyang Yerusalem, lan ana ing Pedalemané Allah Panjenengané nemoni wong-wong sing padha adol sapi, wedhus, lan manuk dara, uga para panuker dhuwit sing padha lungguh ana ing kono. Sawisé Panjenengané yasa pecut saka tali-tali cilik, kabèh mau diusir metu saka Pedalemané Allah, mengkono uga wedhus lan sapi-sapi; dhuwité para panuker iku disebarake, lan méja-méjané dibalèkaké. Panjenengané banjur ngandika marang wong-wong sing padha adol manuk dara, “Gawanen barang-barang iki saka kéné; aja ndadèkaké omahé Rama-Ku dadi omah dagang.” Murid-muridé banjur kèlingan yèn ana tulisan mangkéné: “Semangat-Ku marang omah-Mu wus ngentèkaké Aku.” Banjur wong-wong Yahudi padha mangsuli lan matur marang Panjenengané, “Tandha apa sing koktuduhaké marang aku kabèh, dene kowé nindakaké prekara-prekara iki?” Gusti Yesus mangsuli lan ngandika marang wong-wong mau, “Rombaken Pedaleman iki, lan sajroning telung dina Aku bakal ngedegaké manèh.” Wong-wong Yahudi banjur padha matur, “Pedaleman iki digawé sajroning patang puluh nem taun, apa kowé bakal ngedegaké manèh sajroning telung dina?” Nanging Panjenengané ngandika bab pedalemaning badané piyambak. Yokanan 2:13–21.

Sister White nedahaké yèn nalika utusaning perjanjian dumadakan rawuh ing Pedalemané, kaya kang dipratèlakaké ing kitab Maleakhi, ramalan iku kasembadan nalika Kristus nyucèkaké Pedalemané, kaya kang nembe katuduhaké ing pethikan saka Yohanes.

“Ing panyucekan Pedaleman Suci saka para panuku lan bakul kadonyan, Gusti Yesus ngumumaké misi Panjenengané kanggo nucèkaké ati saka reregeding dosa,—saka pepénginan kadonyan, hawa-nepsu kang mentingaké awaké dhéwé, kabiasaan ala, kang ngrusak jiwa. ‘Lah, Aku bakal ngutus utusan-Ku, lan iya bakal nyawisaké dalan ana ing

ngarep-Ku: lan Pangéran, kang kokupaya iku, bakal dumadakan rawuh ing padalemané; yaiku Utusan prejanjian, kang kokrenggani: lah, Panjenengané bakal rawuh, pangandikané Pangéran sarwa dumadi. Nanging sapa kang bisa tahan ing dina rawuhé? lan sapa kang bakal tetep jejeg nalika Panjenengané ngatingal? awit Panjenengané iku kados geni tukang ngresiki logam, lan kados sabuné tukang ngumbah: Lan Panjenengané bakal lenggah kados wong kang ngresiki lan murnèkaké slaka: lan Panjenengané bakal murnèkaké para putrané Lewi, lan ngresiki wong-wong mau kados emas lan slaka, supaya padha nyaosaké pisungsung marang Pangéran kanthi kabeneran. Maleakhi 3:1-3.” The Desire of Ages, 161.

Pedaleman suci ing Yohanes bab loro mbutuhake patang puluh enem taun kanggo dibangun, lan Gusti Yesus ngandika manawa Panjenengane bakal ngadegaké maneh pedaleman suci kang wis dirubuhaké sajroning telung dina. Wiwit taun 1798 nganti 1844 iku patang puluh enem taun, lan iki nandhani rawuhipun telung malaékat (dina) ing Wahyu patbelas, kang wis dilambangaké sadurungé déning telung dhawuh kang (miwiti) wangsit rong éwu telung atus taun. Patang puluh enem taun iku minangka mangsa nalika Kristus ngadegaké pedaleman suci Millerite, awit sadurungé wektu iku papan suci rohani lan Israèl rohani wis diidak-idak déning Babil rohani.

Nalika Kristus ngresiki padaleman suci ing wektu Paskah ing wiwitaning paladosan-Nya, Panjenengane lagi nggenapi wangsit bab Utusaning Prejanjian kang dumadakan rawuh ing padaleman suci-Nya, kaya kang kapratelakake ana ing Maleakhi. Ing tanggal 22 Oktober 1844 Kristus dumadakan rawuh ing padaleman suci-Nya, lan Panjenengane wus mbutuhake patang puluh nem taun kanggo ngedegake maneh padaleman suci-Nya kang wus dirusak.

“Rawuhipun Kristus minangka Imam Agung kita menyang Papan Inggang Mahasuci, kanggé sesucining pasamuwan suci, kados katampilaken ing Daniel 8:14; rawuhipun Putraning Manungsa dhateng Sang Sepuhing Dina, kados kapratelakaken ing Daniel 7:13; lan rawuhipun Gusti dhateng Pedalemanipun, kados sampun dipunwratelakaken déning Maleakhi, punika katerangan bab prastawa ingkang sami; lan punika ugi kagambaraken déning rawuhipun pangantèn kakung dhateng pestaning palakrami, kados dipunandharaken déning Kristus wonten ing pasemon bab sedasa prawan, ing Matius 25.” The Great Controversy, 426.

Pangamukan ingkang kapisan rampung ing taun 1798, lan pungkasaning pangamukan ingkang pungkasan punika ing taun 1844. Wiwitanipun mangsa patang puluh enem taun, nalika Kristus ngadegaken Bait Allah Millerite, nggambaraken pungkasanipun, awit wiwitan lan pungkasan kalhipun dipunwastani déning kasampurnaning pangamukanipun Allah dhateng umatipun, awit Gusti Yesus tansah ngubungaken pungkasaning satunggal prakawis kaliyan wiwitaning prakawis punika.

Kita badhé nerusaké pasinaon kita bab piwulangé Gabriel marang Daniel ing artikel salajengipun.

“Kitab Wahyu kudu kabuka marang umat. Akeh wong wis diwulang yèn kitab iku kitab kang kasegel, nanging kitab iku kasegel mung tumrap wong-wong sing nampik kayekten lan pepadhang. Kayekten-kayekten kang kinandhut ing sajroning kitab iku kudu diwartakaké, supaya wong-wong padha olèh kalodhangan nyawisaké dhiri tumrap prastawa-prastawa sing bakal kalakon ing wektu kang wis cedhak banget. Piwulang Malaékat Katelu kudu dipratelakaké minangka siji-sijiné pangarep-arep kanggo kaslametané jagad sing lagi nemoni karusakan.”

“Bebaya-bebaya ing dina-dina pungkasan wis tumeka marang kita, lan ing pakaryan kita, kita kudu ngélingaké wong-wong bab bebaya kang lagi ngancam wong-wong mau. Aja nganti pemandhangan-pemandhangan khidmat sing wis kawedharaké déning ramalan, lan kang bakal enggal kalakon, ditinggal tanpa disinggung. Kita iki utusan-utusané Gusti Allah, lan kita ora nduwèni wektu kanggo kasia-sia. Wong-wong sing arep dadi kanca nyambut-gawé bebarengan karo Gusti kita Yésus Kristus bakal nduduhaké minat kang jero marang kayektèn-kayektèn sing kapacak ana ing buku iki. Kanthi pena lan swara, wong-wong mau bakal ngudi supaya cetha prakara-prakara nggumunaké sing Kristus rawuh saka swarga kanggo mbabaraké.” Signs of the Times, July 4, 1906.